

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 5621-09 פלוגית נ' מדינת ישראל

בפני כב' השופט דוד גדעוני

פלוגית אלמונית (אסור בפרסום)
ע"י ב"כ עו"ד ואלא קסיס, מפרקליטות מחוז ירושלים

התובעת

נגד

מדינת ישראל – הנהלת בתי המשפט
ע"י ב"כ עו"ד ואלא קסיס, מפרקליטות מחוז ירושלים
(אזרחי)

הנתבעת

פסק דין

1
2 התובעת היתה קורבן לעבירות מין. העבריין הורשע בדין. באחד העיתונים התפרסמה כתבה אודות
3 המקרה מבלי שצוין שמה של התובעת. התובעת הגישה תביעה נגד המוציאה לאור של העיתון בה
4 טענה, בין היתר, שהפרטים שהובאו בכתבה עלולים לחשוף את זהותה וכי תיאור הדברים בכתבה
5 עולה כדי לשון הרע. בית המשפט דחה את התביעה. בפסק הדין הורה בית המשפט על איסור פרסום
6 כל פרט מזהה של התובעת. בכותרת פסק הדין צוין הכינוי "פלוגית" תחת שם התובעת. חרף האמור,
7 באתר האינטרנט של הנתבעת – הנהלת בתי המשפט – ברשימת פסקי הדין שלצדם קישור אל פסקי
8 הדין ועצמם, צוין, לצד מספר ההליך גם שמה המלא של התובעת באופן המאפשר למי שמגיע אל פסק
9 הדין דרך האתר לדעת את זהותה של התובעת כמי שהיתה קורבן למעשים האמורים. התקלה
10 תוקנה כחודשיים וחצי לאחר שניתן פסק הדין וכעשרה ימים לאחר פניית בא כוחה של התובעת
11 בעניין.
12
13 כיום אין עוד מחלוקת בדבר אחריותה של הנתבעת. על הפרק עומדת אך שאלת הנזק שנגרם
14 לתובעת והפיצוי בשל כך.

עיקרי העובדות

- 15
- 16
- 17
- 18 1. העובדות המרכזיות לא היו שנויות במחלוקת בין הצדדים והן יפורטו בקצרה להלן.
- 19
- 20 2. בשנת 1999 נאנסה התובעת במקום עבודתה על ידי עובד אחר שעשה בה גם מעשה סדום.
- 21 בשנת 2000 הרשיע בית המשפט המחוזי את העברייין.
- 22

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 5621-09 פלוגית נ' מדינת ישראל

- 1 3. ימים ספורים לאחר הכרעת הדין התפרסמה בעיתון מקומי כתבה בה תואר מעשה האונס.
2 שמה של התובעת לא צוין בכתבה.
3
- 4 4. בשנת 2006 הגישה התובעת תביעה נגד המוציאה לאור של העיתון. התובעת טענה, בין
5 היתר, כי הפרטים שהובאו בכתבה עלולים לחשוף את זהותה וכי תיאור הדברים בכתבה
6 עולה כדי לשון הרע. בשל כך טענה התובעת כי יש לפצותה וזאת בשל הפגיעה בפרטיותה
7 ובשל לשון הרע שהיה בפרסום.
8
- 9 5. במהלך ניהול התביעה לא התבקש צו איסור פרסום וההליכים התנהלו בדלתיים פתוחות.
10
- 11 6. בחודש מרץ 2008 ניתן פסק הדין בתביעה. בית המשפט דחה את התביעה. בכל האמור
12 בטענה לפגיעה בפרטיות נדחתה התביעה, בעיקרם של דברים, מחמת התיישנות. בית
13 המשפט הוסיף כי גם לגופה דין הטענה לפגיעה בפרטיות להידחות שכן אין בפרטים שצוינו
14 בכתבה כדי לחשוף את זהות התובעת. בכל האמור בטענה ללשון הרע, נדחתה התביעה, בין
15 היתר, משנמצא כי אין בפרטים שצוינו בכתבה כדי להביא לחשיפת זהותה של התובעת
16 ומשקבע כי יש באמור בגוף הכתבה כדי לעקור את הרושם שעלה מכותרתה.
17
- 18 7. בפסק הדין הביא בית המשפט קטעים מתוך הכרעת הדין ובכלל זה התייחס למעשה האונס
19 ולמעשה הסדום שנעשו בתובעת.
20
- 21 8. בפתח פסק הדין הורה בית המשפט על איסור פרסום, בזו הלשון:
22 "בהתאם לסמכותי לפי סעיף 70(ד) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב],
23 התשמ"ד-1984 וכדי למנוע פגיעה בפרטיותה של התובעת, אני אוסר
24 על פרסום כל פרט מזהה לרבות גילה, מקום מגורים, מקום העבודה
25 ושמות כל המעורבים ללא יוצא מן הכלל. מטעם זה השמטתי מכל
26 הציטוטים את השמות המלאים של המעורבים" [ההדגשות במקור]
27
- 28 9. בהתאם צוין בכותרת פסק הדין, במקום המיועד לשמות בעלי הדין, הכינוי "פלוגית" תחת
29 שם התובעת.
30
- 31 10. פסק הדין פורסם באתר האינטרנט של הנתבעת ("אתר האינטרנט"). חרף צו איסור
32 הפרסום, ברשימת פסקי הדין שלצדם קישור אל פסקי הדין עצמם, צוין, לצד מספר ההליך
33 גם שמה המלא של התובעת, אף שבגוף פסק הדין לא הופיעו פרטים מזהים שלה והיא
34 הוצגה בכותרתו כ"פלוגית". כתוצאה מכך, יכול היה מי שהגיע אל פסק הדין באמצעות

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 5621-09 פלוגית נ' מדינת ישראל

- 1 אתר האינטרנט לדעת את זהותה של התובעת כמי שהיתה קורבן למעשים שפריטיהם הובאו
2 בפסק הדין.
3
- 4 11. לטענת הנתבעת מספר ימים לאחר שניתן פסק הדין, הודיע אחד העוזרים המשפטיים בבית
5 המשפט לעוזרו המשפטי של השופט שנתן את פסק הדין על דבר הטעות בפרסום. האחרון
6 פנה בעניין לנאמן מיחשוב אשר הודיע בתורו לחברה החיצונית שהיתה אחראית באותה עת
7 על שרתי המחשב הרלבנטיים. אין מחלוקת כי חרף האמור לא טופלה התקלה משך
8 כחודשיים ימים, וזאת מסיבה לא ברורה (ראו ס' 5-6 ל"דוח השתלשלות עניינים" מיום
9 12.8.08, שצורף לתצהיר התובעת, ס' 2 לסיכומי הנתבעת וס' 17 לתצהיר התובעת).
10
- 11 12. במחצית חודש מאי 2008 פנה בא כוח התובעת לנתבעת בדרישה להסיר את שמה מאתר
12 האינטרנט ובדרישה לתשלום פיצויים בגין הנזקים שנגרמו לתובעת. לטענת התובעת, כפי
13 שעולה מתצהירה, דבר פרסום שמה כאמור נודע לה, ככל הנראה זמן מה קודם לכן (במועד
14 שלא הוברר), מפי עורכת הדין שלה (ס' 12 לתצהיר התובעת).
15
- 16 13. כעשרה ימים ממועד פניית בא כוחה – ובחלוף כחודשיים וחצי מעת שניתן פסק הדין –
17 הוסר שמה של התובעת מאתר האינטרנט (ס' 16 לתצהיר התובעת, ס' 2 לסיכומי הנתבעת).
18
- 19 **ההליכים, המחלוקות שנתרו, ועיקר טענות הצדדים**
20
- 21 14. בתביעה עתרה התובעת לפיצויים בסך כולל של 750,000 ₪ וזאת בשל פגיעה בפרטיותה,
22 לשון הרע שבפרסום שמה ובשל הכאב והסבל, עוגמת הנפש והפגיעה באוטונומיה שלה. כן
23 טענה כי התנהלות הנתבעת עולה בניסיונות העניין כדי רשלנות רבתי המצדיקה פסיקת
24 פיצויים עונשיים.
25
- 26 15. בישיבת קדם המשפט ביום 13.7.11 הגיעו הצדדים להסדר דיוני בדבר המשך הליכי הבירור,
27 שקיבל תוקף של החלטה. על פי ההסדר הדיוני:
28 א. אין מחלוקת בין הצדדים בשאלת האחריות.
29 ב. בכל הנוגע לשאלת הנזק והפיצוי, תגיש התובעת
30 בקשה לגילוי ועיון בחומרים ותשובות לשאלון, לא יאוחר מיום
31 24.7.11.
32 ג. לאחר שתינתן החלטת ביהמ"ש בבקשה האמורה, יוגשו
33 סיכומים בכתב ע"י הצדדים, בשאלת הנזק והפיצוי. הצדדים יהיו
34 רשאים לצרף לסיכומיהם מסמכים ותיעוד רלבנטי.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 5621-09 פלוגית נ' מדינת ישראל

- 1 ד. התובעת שומרת על זכותה להגיש תצהיר לעניין נזקיה
 2 הנטענים. הנתבעת שומרת על זכותה לחקור את התובעת על
 3 תצהיר כאמור אם וככל שיוגש."
- 4 16. הליכי הגילוי והעיון התמשכו זמן רב. רב מדי. הליכים אלה הושלמו, בעיקרם, רק לאחר
 5 שחלפו שנה נוספת ועוד שלושה חודשים ממועד שנעשה ההסדר הדיוני. העיכובים בעניין זה
 6 רובצים לפיתחה של הנתבעת שלא פעלה במהירות הראויה להשלמתם.
- 7
- 8 17. לאחר מכן הגישה התובעת, בהתאם להסדר הדיוני, תצהיר מטעמה לעניין נזקיה. בתצהירה
 9 טענה התובעת, בין היתר, כי דבר הפרסום התגלה לחבר של בתה ושכך נודע לבתה על דבר
 10 האונס שאותו ניסתה להסתיר משך קרוב לעשר שנים; כי פרסום שמה עורר בה מחדש את
 11 הטראומה שחוותה וגרם לה לחרדות בשל החשש כי הדברים נודעו לאחרים; וכי חשש זה –
 12 בצירוף החשש שפרטים שהועלו לאינטרנט ניתנים לאיתור גם לאחר שהוסרו על ידי מי
 13 שפירסם אותם (שלעניין זה צורף אישור של "מידענית מוסמכת") – מלווה אותה כל העת
 14 גם בכל האמור בקשרים חדשים שלה או בראיונות עבודה. התובעת טענה עוד כי התקלה
 15 בעניינה איננה מקרה בודד כי אם דוגמא אחת מני רבות למקרים בהם פרסמה הנתבעת
 16 פרטים האסורים לפרסום וכי התנהלותה של הנתבעת בעניין מעידה על זלזול, חוסר
 17 אכפתיות ועולה כדי רשלנות פושעת.
- 18
- 19 18. בדיון שהתקיים ביום 9.4.13 חזרה בה הנתבעת מהודעה קודמת בעניין והודיעה כי היא
 20 מוותרת על חקירת התובעת. הצדדים סיכמו את טענותיהם בכתב.
- 21
- 22 19. בסיכומיה העמידה התובעת את סך הפיצויים הכולל לו היא עותרת על 500,000 ₪. לעניין
 23 זה שבה והדגישה את הנזקים הקונקרטיים שנגרמו לה ואת החשש התמידי המלווה אותה
 24 בשל הפרסום. התובעת עמדה על הפגיעה בפרטיותה, על הדמיון בין הנזק בעניינה לנזק
 25 שענייננו פגיעה באוטונומיה, ועל הנזק בשל לשון הרע שנעשה בעניינה. כן טענה שנוכח
 26 התנהלותה "הסדרתית" של הנתבעת שגרמה לפגיעה בבעלי דין רבים ובשל "מלחמת
 27 ההתשה" שניהלה נגד התובעת בתובענה דנן, מן הראוי לחייבה גם בפיצויים עונשיים.
- 28
- 29 20. בפתח סיכומיה שבה הנתבעת ואישרה את דבר אחריותה לטעות שנפלה עם פרסום שמה של
 30 התובעת באתר האינטרנט והתנצלה בפני התובעת על כך. עם זאת, טענה כי נסיבות העניין,
 31 ובכלל זה תוכן הדברים והיקף הפרסום, מכוונים לפיצוי ברף הנמוך. בהמשך הדברים
 32 העלתה התובעת טענות בדבר הראיות שהביאה התובעת לעניין נזקיה הקונקרטיים. כן
 33 טענה הנתבעת, בין היתר, כי התובעת גילתה "אדישות" לעניין הפרסום, כפי שעולה – לפי
 34 הטענה – מקיומו של פרסום נוסף ברשת האינטרנט המאפשר להגיע לפסק הדין במערכת
 35 "תקדין" ולהביא לזיהוי התובעת, פרסום שביחס אליו לא עשתה התובעת דבר; כי בענייננו

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 5621-09 פלונית נ' מדינת ישראל

1 לא נגרמה כל פגיעה באוטונומיה של התובעת כתוצאה מהפרסום; כי בנסיבות העניין אין
2 בפרסום כל פגיעה אמיתית בפרטיות התובעת ולא מתקיימים התנאים להתגבשות עולת
3 לשון הרע; וכי לא מתקיימות נסיבות חריגות כנדרש לשם פסיקת פיצויים עונשיים. על יסוד
4 כל אלה, וחרף האמור בפתח סיכומיה, עתרה הנתבעת להורות על דחיית התביעה.
5
6 21. לשם שלמות הדברים יצוין, כי לאחר שהוגשו סיכומי הנתבעת ביקשה התובעת לאפשר לה
7 להגיב בקצרה לאמור בהם וצירפה לבקשתה תגובה כאמור. הנתבעת לא התנגדה לכך
8 שתגובת התובעת תיוותר בתיק בית המשפט, בכפוף לכך שהתייחסותה לדברי התגובה
9 תותר אף היא. עיינתי הן בתגובה והן בהתייחסות אליה. לא מצאתי שיש בהן כדי להוסיף
10 באורח ממשי על התמונה והטענות שנפרשו בפני בית המשפט.
11

דיון והכרעה

12
13
14 22. בפתח הדברים יצוין כי משהתובעת טענה בתביעתה, בין היתר, כי פרסום שמה עלה
15 בנסיבות העניין כדי לשון הרע, ומשבמסגרת ההסדר הדיוני הוסכם כי אין מחלוקת בשאלת
16 האחריות וכי השאלה היחידה שנוותרת לדיון היא "שאלת הנזק והפיצוי", לא ראיתי
17 להידרש לטענות הנתבעת בדבר אי התקיימות יסודותיה של עולת לשון הרע. עם זאת,
18 ובבחינת למעלה מהצורך אוסיף, כי נראה שבענייננו מתקיימים יסודותיה של העוולה לפי
19 חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965. זאת משום שעסקינן בדבר שפרסומו עלול להשפיל
20 את התובעת בעיני הבריות ולבזותה, אשר נעשה באופן שבו היה נגיש לכל, שהיה מיועד
21 לאחרים זולת התובעת, שעשוי היה להגיע לאחרים זולת התובעת ואף נראה כי בפועל הגיע
22 לאחרים כאמור (ראו, למשל, סעיפים 11-12 לעיל). בנסיבות העניין לא נטען וגם לא הוכח
23 שנתקיים עניין ציבורי בפרסום שמה של התובעת וממילא שקמה הגנת "אמת הפרסום".
24

25 23. נפנה עתה לדיון בנוזקים הנטענים.
26

27 24. הנוזקים להם טענה התובעת הם נזקים בלתי ממוניים. בכלל זה טענה התובעת כי נגרמה לה
28 עוגמת נפש איומה בשל חשיפת אירוע האונס שעברה ושאותו טרחה להסתיר משך שנים; כי
29 נגרמו לה ביזיון השפלה ובושה בשל הפרסום וכי הפרסום גרם לה לפחדים וחרדות בשל
30 החשש המלווה אותה כל העת שהדברים נודעו גם לאחרים.
31

32 25. כאמור לעיל, את זכותה לפיצויים בגין אלה השתיתה התובעת על הפגיעה בפרטיותה ועל
33 לשון הרע שבפרסום. בהקשר זה טענה בסיכומיה גם כי הפגיעה בה והנוזקים שנגרמו לה
34 דומים לנוזק שהוכר בפסיקה באוטונומיה. התובעת לא טענה באורח ממשי לנוזקים

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 5621-09 פלוגית נ' מדינת ישראל

- 1 **שונים ומובחנים** שנגרמו בגין כל אחת מהפגיעות הנטענות. ממילא לא הניחה התובעת
 2 תשתית ממשית המאפשרת התייחסות נפרדת למרכיבי נזק מובחנים בגין כל פגיעה כאמור.
 3 במצב דברים זה, סבורני כי יש לפסוק פיצוי כולל בגין הנזק הבלתי ממוני בכללותו, פיצוי
 4 שיביא לידי ביטוי את הפגיעה והנזקים שנגרמו לתובעת על מכלול ההיבטים שלהם (ראו,
 5 למשל, ע"א 4576/08 **בן צבי נ' היס** בפסקאות 52 ו-53 לפסק דינו של המשנה לנשיאה,
 6 השופט א' ריבלין (7.7.11)).
- 7
- 8 דוק: אשר לטענה בדבר הפגיעה באוטונומיה יצוין כי לבו של ראש נזק זה (והגישה
 9 הרווחת כיום היא כי יש לראות בפגיעה כאמור כראש נזק ולא כעולה בפני עצמה, ראו:
 10 ע"א 1303/09 **קדוש נ' בית החולים ביקור חולים** בפסקאות 12 ו-72 לפסק דינו של השופט י'
 11 עמית, פסקה 38 לפסק דינו של המשנה לנשיאה, השופט א' ריבלין (5.3.12)) הוא בשלילת
 12 זכות הבחירה של התובע (למשל, **עניין קדוש** בפסקאות 31-33 לפסק דינו של המשנה
 13 לנשיאה, השופט א' ריבלין, ע"א 2781/93 **דעקה נ' בית החולים "כרמל"**, חיפה, פ"ד נג(4)
 14 526, 570-575 (1999)). בענייננו לא הוברר טיב הפגיעה בזכות הבחירה כאמור והנזק הנטען
 15 בעטיה **בשונה ובמובחן** מיתר הפגיעות הנטענות והנזקים בגינן. מעיון בסיכומי התובעת
 16 (בסעיפים 12-20) נראה כי הדגש לעניין זה איננו על הטענה בדבר פגיעה באוטונומיה
 17 כשלעצמה אלא על הדמיון הנטען בין ענייננו לבין מקרים אחרים שבאו לפני בתי המשפט
 18 ושבהם נדונה פגיעה באוטונומיה, וזאת אך כאמת מידה לסכום הפיצוי המגיע. מכל מקום,
 19 בנסיבות העניין אינני רואה להידרש לדברים אלה בנפרד וסבורני, כפי שהובהר לעיל, כי יש
 20 לפסוק פיצוי כולל בגין הנזק הבלתי ממוני על כל היבטיו ומרכיביו, תוך מתן משקל מרכזי
 21 לפגיעה בפרטיות שהיא, לדעתי, מרכזי הכובד של הנזק הנטען בענייננו.
 22
- 23 26. נפנה עתה לבחינת הנזקים שנגרמו לתובעת לטענתה כמו גם לנסיבות הפרסום ולשיקולים
 24 הרלבנטיים בקביעת שיעור הפיצוי המגיע בענייננו.
 25
- 26 27. בראש ובראשונה יש לתת את הדעת לפסק הדין – הוא הפרסום – בעניינה של התובעת.
 27 בפסק הדין הובאו פרטים בדבר מעשה האונס ומעשה הסדום שנעשו בתובעת במקום
 28 עבודתה, תוך התייחסות ל"יחסי מין ומגעים אוראליים" שהתקיימו בין התובעת לעברין
 29 ותוך התייחסות להתנהגות התובעת במהלך האירועים. פרסום שמה של התובעת על ידי
 30 הנתבעת איפשר לזהות את התובעת כמי שהיתה קורבן למעשים האמורים. אין צריך לומר
 31 כי מדובר בעניינים אישיים, אינטימיים הנוגעים לצנעת חייו של האדם. לא בכדי נקבע כי
 32 אחת העילות להורות על קיומו של דיון בדלתיים סגורות, וממילא תחת צו איסור פרסום,
 33 היא הגנה על ענייניו של מתלונן בעבירת מין (ס' 568) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב],
 34 התשמ"ד-1984; ולא בכדי נקבע כי פרסום פרטים שיש בהם כדי לזהות נפגע בעבירת מין
 35 הוא עבירה פלילית (ס' 352 לחוק העונשין, התשל"ז-1977). הסדרים אלה נחוצים על מנת

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 5621-09 פלוגית נ' מדינת ישראל

- 1 לגוון על נפגעי עבירות מין, ככל הניתן, מפני פגיעה בשמם הטוב, בפרטיותם, בצנעתם
 2 ובכבודם (ראו, למשל, רע"פ 5877/99 יאנוס נ' מדינת ישראל פ"ד (נט) 97, 117-118
 3 (2004)). לא אחת מאשים הנפגע את עצמו במעשה שנעשה. לא אחת מתמלא הנפגע ברגשי
 4 בושה, וחרף היותו הקורבן הוא חש כי דבק בו "אות קין". קורבנות רבים חוששים כי
 5 חשיפת זהותם תפגע ברקמת חייהם, תציף מחדש את הפגיעה הנפשית ותחתור תחת
 6 יכולתם להמשיך ולתפקד במסגרות חייהם השונות: המשפחתית, החברתית וסביבת
 7 העבודה שלהם. על רקע זה יש ליתן משקל גם לחששותיה של התובעת ולאי הוודאות
 8 המקנת בה ביחס לגורמים שלהם נודעו הדברים.
- 9
- 10 28. שיקול נוסף שיש להביאו בחשבון עניינו אופן הפרסום והיקף החשיפה לו. במסגרת
 11 ההליכים בתביעה לא הובאו נתונים בדבר היקף השימוש שנעשה באתר האינטרנט. אולם,
 12 יש לזכור שמדובר באתר אינטרנט הפתוח לכל ואשר יכול לשמש, בין היתר, את כל מי
 13 שמבקש לעקוב באורח שוטף אחר פסקי דין והחלטות של בתי המשפט השונים. במצב
 14 דברים זה אין לקבל את טענת הנתבעת – שלא נתמכה בתשתית כלשהי – כי מדובר באתר
 15 אליו נחשפים מעטים, כמו גם את הטענה כי החשיפה לפרסום מצומצמת בשל העובדה
 16 שהחיפוש באתר מוגבל לחיפוש לפי בית המשפט, תאריך הפרסום או מספר ההליך בלבד.
 17 פוטנציאל החשיפה הוא משמעותי. גם על רקע זה ניתן להבין את חששותיה של התובעת.
 18 בהקשר זה יצוין כי התובעת טענה בסיכומיה כי נתון שהועלה לאינטרנט "ממשיך לחיות"
 19 במרחבי הרשת "לנצח" גם לאחר שנמחק על ידי מפרסמו. טענה זו נסמכה על "אישורי"
 20 שצורף לתצהירה ושניתן, לפי הטענה, על ידי ספרנית ומידענית מוסמכת מהאוניברסיטה
 21 העברית. הנתבעת העלתה טענות שונות ביחס לאופן שבו נערך המסמך האמור וביחס לכך
 22 שלא נחתם. אף שיש ממש בטענות הנתבעת, לא ראיתי להידרש לדברים בפירוט שכן,
 23 לדעתי, די לעניין זה בחששה הסובייקטיבי של התובעת ובאי וודאותה ביחס לגורמים
 24 שנחשפו לפרסום שמה.
- 25
- 26 29. משך הפרסום אף הוא נתון רלבנטי. בעניינינו נמשך הפרסום כחודשיים וחצי (ראו סעיפים
 27 11-13 לעיל). אין מדובר בפרק זמן ארוך. עם זאת, יש לתת את הדעת לכך שלשיטת הנתבעת
 28 עצמה נודע לה על דבר הפרסום ימים ספורים לאחר שניתן פסק הדין וחרף פנייה שעשתה
 29 לטענתה בעניין, לא פעלה הנתבעת באורח נמרץ דיו לוודא ששמה של התובעת יוסר מן
 30 הפרסום על אתר כנדרש בנסיבות העניין, ובשים לב לרגישות העניין ולפוטנציאל הפגיעה
 31 בתובעת. גם בהמשך, משפנה ב"כ התובעת אל הנתבעת נדרשו לתובעת כעשרה ימים עד
 32 שהוסר הפרסום בפועל. התנהלות זו – שהביאה להארכת משך הפרסום – מן הראוי שתובא
 33 אף היא בחשבון בעת קביעת שיעור הפיצוי (להבאת התנהגות המזיק בגדר השיקולים לעניין
 34 הנזק ראו, למשל, רע"א 4740/00 אמר נ' יוסף פ"ד (נה) 510, 525 (2001)).

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 5621-09 פלוגית נ' מדינת ישראל

- 1
- 2 30. אשר לנוק שנגרם כתוצאה מחשיפה בפועל – בתצהיר מטעמה ובסיכומיה טענה התובעת כי
- 3 דבר הפרסום התגלה לחבר של בתה ושכך נודע לבתה על דבר האונס שאותו ניסתה התובעת
- 4 להסתיר משך קרוב לעשר שנים (ס' 18-19 לתצהיר, ס' 12 לסיכומים). אין חולק כי חשיפת
- 5 דבר האונס לבתה של התובעת בנסיבות כאמור יכולה להיות בעלת השלכות קשות ולהעצים
- 6 את נזקה של התובעת. עם זאת, במכלול הנסיבות, טענת התובעת מעוררת סימני שאלה
- 7 מסוימים. היא נטענה באורח כללי וסתמי. התובעת לא פירטה כיצד "התגלה" הדבר לחבר
- 8 של בתה. לא הוברר כיצד הגיע החבר לאתר האינטרנט של הנתבעת ולפרסום שמה של
- 9 התובעת שנעשה בו; לא הוברר מה התשתית ביסוד הקשר הנטען בין הגילוי לבין אתר
- 10 הנתבעת; לא נטען מתי נחשף החבר לפרסום ומתי הובאו הדברים לידיעת בתה של
- 11 התובעת; בהקשר זה יש לתת את הדעת גם לכך שדבר החשיפה לבת – שאין חולק בדבר
- 12 פוטנציאל פגיעתו הקשה – לא נזכר על ידי התובעת בעת שפנתה לנתבעת בדרישה להסרת
- 13 הפרסום שבמסגרתה דרשה גם פיצוי (נספח א' לתצהיר התובעת); כי הפרסום הוסר עשרה
- 14 ימים לאחר פנייה זו, וכי גם בכתב התביעה – שהוגש בחלוף שנה והרבה לאחר שהוסר
- 15 הפרסום – לא הועלה עניין זה ולו ברמז. כל אלה מקימים קושי מסוים ומשליכים על
- 16 המשקל שניתן לתת לנוק ספיציפי זה.
- 17
- 18 31. הנתבעת הדגישה כי איסור הפרסום נעשה במסגרת פסק הדין ביוזמתו של בית המשפט וכי
- 19 במהלך ניהול התביעה לא ביקשה התובעת צו איסור פרסום וההליכים התנהלו בדלתיים
- 20 פתוחות. לדעתי אין לייחס לכך משקל משמעותי. בוודאי שאין ללמוד מכך שהתובעת –
- 21 שבמוקד התביעה שניהלה עמד פרסום עיתונאי שעלול היה, לטענתה, להביא לזיהויה אף
- 22 שלא נקב בשמה – היתה אדישה לפרסום שמה כמי שהיתה קורבן למעשים שנעשו.
- 23
- 24 דברים אלה נכונים בעיקרם של דברים גם ביחס לטענה נוספת של הנתבעת שעניינה פרסום
- 25 באתר המשפטי "תקדין". לטענת הנתבעת גם כיום ניתן לאתר את שמה של התובעת ברשת
- 26 האינטרנט שלא דרך אתר האינטרנט של הנתבעת. אכן, חיפוש שמה של התובעת במנוע
- 27 החיפוש Google באינטרנט – שהצדדים הזמינו את בית המשפט לעשותו גם בעצמו (ראו ס' 7
- 28 לתגובת התובעת לסיכומי הנתבעת וס' 7 לתגובת הנתבעת) – מעלה ברשתו הפנייה לאתר
- 29 המשפטי "תקדין" (כמו גם לאתר נוסף) ולקטע מתוך החלטה בבקשה שהגישה התובעת
- 30 להארכת המועד להגשת ערעור על פסק הדין. בהחלטה זו מצוין שמה של התובעת. אלא
- 31 שקטע החלטה שניתן לצפייה ברשת האינטרנט אינו כולל התייחסות למעשים שנעשו
- 32 בתובעת. על מנת להגיע לפסק הדין ודרכו לפרטים כאמור ולקשר בינם לבין התובעת יש
- 33 להיכנס לאתר "תקדין". כניסה כאמור אפשרית למנויים בלבד (וראו גם ס' 8-9 ל"דוח
- 34 השתלשלות עניינים" מיום 12.8.08 שערכה הנתבעת ושזורף לתצהיר התובעת). לא הוכח כי

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 5621-09 פלוגית נ' מדינת ישראל

- 1 התובעת היתה ערה לאפשרות הקישור והחשיפה דרך אתר "תקדין" כאמור. ממילא אין
 2 לקבל את טענות הנתבעת כי התובעת היתה אדישה לפרסום שמה. טענה כאמור גם איננה
 3 מתקבלת על הדעת. עם זאת אינני סבור שעניין זה הוא נטול כל משקל שהוא. התובעת
 4 העידה על עצמה כי מאז המקרה היא נוהגת לחפש את שמה ברשת האינטרנט באורח
 5 אובססיבי (ס' 20 לתצהירה). והנה, חרף האמור לא נקטה כל פעולה להסרת שמה מהחלטה
 6 – שחלק ממנה פתוח לכל ברשת האינטרנט – החלטה שיש לה זיקה ישירה לפסק הדין,
 7 שבמסגרתו צוינו פרטים בדבר מעשה האונס ומעשה הסדום שנעשו בה. אף שהחלטה
 8 עצמה לא כוללת פרטים כאמור, הרי שניתן היה לצפות שהתובעת תדע שיש בה – וממילא
 9 באינטרנט באופן הפתוח לכל – משום "קצה חוט" להליכים שהתנהלו בעניינה (אף אם לא
 10 לתוכנם) באופן שיכול להעמידה במצב בו תישאל על ידי מאן דהוא, למשל במסגרת ראיון
 11 עבודה, שאלות בעניין. משחדלה התובעת מלנקוט כל פעולה בעניין זה יש בכך כדי להקרין,
 12 במידת מה, על המשקל שיש לתת לטענותיה בדבר עוצמת החששות והפחדים המלווים
 13 אותה כי אחרים שעמם היא באה בקשר יחפשו את שמה ברשת האינטרנט ויגלו את שאירע
 14 לה.
 15
- 16 32. משקל מסוים יש לתת גם להתנהלות הכוללת של הנתבעת. מהמסמכים שצורפו לתצהיר
 17 התובעת ולסיכומי הצדדים – וזאת בהתאם להסדר הדיוני שנעשה בין הצדדים – עולה כי
 18 אין מדובר בתקלה ראשונה שבה נעשה פרסום פריטיהם של בעלי דין האסורים בפרסום.
 19 התובעת הצביעה על מספר לא קטן של מקרים, בין השנים 2004-2009, בהם פורסמו באתר
 20 הנתבעת פרטים מזהים של בעלי דין, מרביתם בקשר עם עבירות מין, וזאת חרף איסור
 21 פרסום בעניין.¹ רוב המקרים אירעו קודם לפרסום שמה של התובעת בעניינה. העובדה
 22 שהנתבעת לא השכילה למנוע את הישנות המקרים ושאין מדובר בתקלה חד פעמית צריכה
 23 אף היא לבוא במסגרת השיקולים. מן הצד האחר יש להביא בחשבון כי מהמסמכים שצורפו
 24 על ידי התובעת עולה שהנתבעת בדקה את התנהלותה בעניינה של התובעת וביקשה להפיק
 25 לקחים מהתקלה בעניינה ("דוח השתלשלות עניינים" מיום 12.8.08 שצורף לתצהיר
 26 התובעת) ושכסופו של יום – אף שאך במסגרת סיכומיה – התנצלה בפני התובעת על
 27 התקלה.
 28
- 29 כאן אבקש לציין כי, אין בידי לקבל את טענת התובעת כי מדובר בהתנהגות "סדרתית"
 30 המצדיקה פסיקת פיצויים עונשיים. כפי שנפסק, פסיקת פיצויים עונשיים בהליך אזרחי היא
 31 בגדר חריג השמור למקרים חמורים במיוחד, מקוממים, נפשעים, המעוררים סלידה קשה,

¹ התובעת לא ריכזה או פירטה את הנתונים בעניין זה. לתצהירה צורפו פלטים מאתר האינטרנט של הנתבעת המתייחסים לכ- 12-13 מקרים כאמור בתקופה הנזכרת. במכתב ששלחה הנתבעת לתובעת במסגרת ההליכים המקדמיים, ושאלו הוא צורף לתצהיר התובעת, צוינו 9 תלונות שהועלו בעניין.

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 5621-09 פלונית נ' מדינת ישראל

- 1 ובפרט מקרים שבוצעו מתוך כוונה לפגוע או למצער מתוך "מעין כוונה" המקימים בשל כך
 2 הצדקה להעניש ולהרתיע (ראו למשל, ע"א 9656/03 **עזבון מרציאנו נ' זינגר** בפסקה ל"ד
 3 לפסק הדין (11.4.05); ע"א 4576/08 **בן צבי נ' היס** בפסקה 45 לפסק הדין (7.7.11) וכן
 4 הסקירה המקיפה בת"א (שלום י-ם) 3795/03 **עזבון אבו ג'אבר נ' תהומי** בפסקאות 56-34
 5 (11.12.06)). אף שנפל פגם בהתנהלות התובעת בענייננו, לא הוכח כי הנתבעת פעלה בכוונה
 6 לפגוע או אף מתוך אדישות לפגיעה. מסקנה כאמור אף אינה עולה מקיומם של מקרים
 7 נוספים הדומים לעניינה של התובעת בענייננו. המקרים עליהם הצביעה התובעת אירעו על
 8 פני מספר שנים. הדעת נותנת ששיעורם מכלל המקרים שבהם קיים איסור פרסום נמוך,
 9 אולי נמוך מאד. מכל מקום, אין בקיומם של מקרים נוספים כאמור כדי ללמד על כוונה
 10 לפגוע או אף על מעין כוונה כאמור. גם בכך שבמקרים אחרים – שמלוא פרטיהם לא הובאו
 11 לפני – סירבה הנתבעת לפצות את מי שפורסמו פרטיהם אין כדי להפוך את ההתנהלות
 12 למקוממת או למעוררת סלידה. המרחק בין ענייננו לבין גדר המקרים החריגים המצדיקים
 13 פסיקת פיצויים עונשיים הוא רב (וראו, למשל, ע"א 1080/07 **עזבון פלוני נ' משטרת ישראל**
 14 (8.11.09), שם לא מצא בית המשפט להשית פיצויים עונשיים חרף קביעות בדבר "רשלנות
 15 חריפה" ומשלא נמצא כי ההתנהלות עולה כדי זדון ממש או שיש בה משום אדישות כלפי
 16 התוצאה הקשה).
 17
 18 33. עמדנו לעיל על השיקולים המרכזיים בעת קביעת שיעור הפיצוי במקרה הנדון. שיקולים
 19 אלה כוללים, בין היתר, את תוכנו של הפרסום שיש בו כדי לחשוף פרטים אישיים,
 20 אינטימיים ורגישים של התובעת ואת המעשים להם היתה קורבן, עניינים שהצנעה יפה להם
 21 ושפרסומם אסור; כמו גם העובדה שהפרסום נעשה באתר הפתוח לכל באופן שגרם לתובעת
 22 עוגמת נפש ואשר מקים בסיס לחששות של התובעת ולאי וודאות הטורדת את מנוחתה
 23 בדבר הגורמים שלהם נודעו הדברים. לאלה יש להוסיף את התנהלות הנתבעת אשר לא
 24 פעלה באורח נמרץ מספיק לשם הסרת פרסום שמה של התובעת גם לאחר שנודעו לה
 25 הדברים ואת העובדה כי אין מדובר בתקלה ראשונה בעניינים מסוג זה. מן הצד האחר יש
 26 לזכור כי הפרסום נעשה לתקופת זמן לא ארוכה, כי סימני שאלה שונים משליכים על
 27 המשקל שיש לתת לטענות התובעת בדבר חשיפת הפרסום בפועל לקרוביה וכי התנהלותה
 28 של התובעת, ובכלל זה העובדה שלא פעלה להסרת הפרסום האחר מאתר "תקדין" מקרינה
 29 במידת מה על המשקל שיש לתת לטענותיה בדבר עוצמת החששות והפחדים המלווים אותה
 30 בשל הפרסום.
 31
 32 34. התובעת הפנתה בסיכומיה למספר פסקי דין מהם ביקשה ללמוד על שיעור הפיצוי ההולם
 33 בענייננו. מרבית פסקי הדין נסבו על פיצוי בגין פגיעה באוטונומיה והנסיבות שנדונו בהן
 34 אינן דומות לנסיבות המקרה שלפנינו. דברים אלה נכונים גם ביחס לת"א (מחוזי י-ם)
 35 8432/06 **פלונית נ' שירותי בריאות כללית** (13.2.08) שעסק במקרה של הפרת סודיות

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 5621-09 פלוגית נ' מדינת ישראל

1 רפואית ושנסיבותיו שונות מאלה שהתעוררו במקרה דנן. מעבר לאמור, נתתי דעתי גם
 2 לשיעור הפיצוי שנפסק במקרים אחרים שעסקו בפגיעה בפרטיות על ידי פרסום עובדות
 3 אינטימיות באופן שגרם עוגמת נפש לנפגע. בהקשר זה ראו גם פסק הדין בת"א (שלום י-ם)
 4 14383/06 פלוגית נ' מדינת ישראל – הנהלת בתי המשפט (4.4.11) (שעסק בבעל דין – שהיה
 5 צד לסכסוך גירושין – שפרטיו פורסמו באתר האינטרנט של הנתבעת בזיקה לפסק דין שכלל
 6 פרטים אישיים ואינטימיים בקשר עם הסכסוך, ובנסיבות שבהן הגיעו הדברים לידיעת חבר
 7 למקצוע של התובע שם. בית המשפט פסק שם פיצוי בסך 100,000 ₪ וכן פיצויים בסך
 8 25,000 לכל אחד משני ילדיו של התובע. במסגרת הערעור הסכימו הצדדים על השבת סך של
 9 30,000 מהפיצוי שנפסק לתובע, ראו, ע"א (מחוזי י-ם) 52334-05-11 מדינת ישראל –
 10 הנהלת בתי המשפט נ' פלוגית (26.9.11), וראו גם פסקי הדין שזכרו בת"א (שלום י-ם)
 11 14383/06 הנ"ל בפסקה 57).

12

13 35. על יסוד מכלול הנסיבות בענייננו, כפי שהובאו לעיל, סבורני כי יש מקום להעמיד את שיעור
 14 הפיצוי בענייננו על סך של 45,000 ₪.

15

16

17

סוף דבר

18 36. הנתבעת תשלם לתובעת סך של 45,000 ₪. כמו כן תישא הנתבעת בהוצאות התובעת
 19 ובשכ"ט עורך דינה בסך כולל של 10,000 ₪. לעניין זה הבאתי בחשבון את הסכום שנפסק,
 20 את היקף ההתדיינות, את העבודה שנדרשה במסגרת ההליך כמו גם את התמשכות
 21 ההליכים שנגרמה, במידה רבה, בעטיה של הנתבעת אך גם את הסכמתה של הנתבעת לוותר
 22 על חקירת התובעת שהביאה לחסכון בזמן וחשוב מכך שחסכה מהתובעת את המבוכה
 23 והסבל הכרוכים בחקירה בנסיבות העניין.

24

25 ניתן היום, כ"א אב תשע"ג, 28 יולי 2013, בהעדר הצדדים.

26

דוד גדעוני, שופט

27

28

בית משפט השלום בירושלים

ת"א 5621-09 פלוגית נ' מדינת ישראל

- 1
- 2
- 3
- 4
- 5

הלתיים סגורות